

Tuổi vào thu

Đất trời mây hôm nay bàng lãng ươm nắng vàng lung linh. Nắng không còn quá rạo rục, nó nhẹ nhẹ, có chút ấm áp làm yên lòng người. Tôi không còn nghe tiếng ve ngày hè ồn ào, mà thay vào đó sự lặng yên, lắng tai nghe thoảng đâu đó tiếng gió cuốn là váng xào xạc. Trong vườn nhà ai hoa cúc vàng nở đó đây. Sự chuyển mình của đất trời sang Thu...tôi nhận ra: Mùa Thu đang đến.

Mùa Thu đến...từng bước trên lối mòn, những chiếc lá vàng chao lượn từ trên cành cao rồi đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất, vô tình vương trên vai, tôi đỡ lấy chiếc lá, lật qua lật lại ngắm ngía chiếc lá còn chút mềm mại và mỏng manh và quá đẹp trong cơn gió nhẹ.

Tôi nghĩ đến những cuộn len trong học tủ đợi chờ mùa lạnh đến, sẽ dành cho những tối hì hục đan cho những người mình yêu quý...chắc là họ sẽ vui biết bao khi có được chiếc khăn quàng do chính tay mình đan tặng ?

Tóc điểm sương như mùa thu lá chín

Đếm những đêm dài, đời đã vào Thu

Mùa Thu của đất trời thanh thang và mùa thu của đời người có gì đó rất tương đồng, có gì đó quấn quít nhau trong từng ánh mắt mông lung trong cái sắc vàng của nắng thu, quyện vào nhau nhưng không phải để níu kéo, quyên luyến, làm khổ nhau hay tham giữ, nắm bắt điều gì. Có lẽ chúng luôn có trong nhau, có với nhau tự thuở nào.

Nhóm bạn bè của tôi cũng đã và đang ở tuổi mùa thu. Thư từ qua lại, điện thoại cho nhau, đứa này kể có thêm cháu nội, cháu ngoại, đứa nọ than trong thời khóa biểu hằng ngày dày đặc tên bác sĩ, từ đầu đến ngón chân đều phải để thì giờ chăm sóc, giữ gìn cẩn thận, sức khỏe không dám phung phí như ngày 20 hay 30 thuở nọ...Có dịp gặp lại nhau, tôi phát hiện những khuôn mặt bàng hoàng vì đâu đó đã có vài chiếc lá vàng rụng rơi. Thu rồi đấy, Đông sẽ đến thôi, ra đi dần rồi đấy, gió thu làm cây rùng mình để cuống lá phải lìa

cảnh thôi! Và tôi thấy những bàn tay thân ái lại tìm nhau, siết nhau nhẹ nhẹ.....

Tôi nghiệm ra rằng: cái đẹp của một đời người đâu chỉ là mùa Xuân, đâu chỉ là mùa Hạ! nắng mưa, cây cỏ mùa nào cũng có cái đáng yêu vi diệu riêng của nó, mùa Thu vàng úa và cả luôn mùa Đông lạnh cóng trụi cũng mang đầy tính thương tính nhớ, tính đáng yêu riêng tư của nó. Sống bằng này tuổi, có chồng chất chùng này những đêm ưu tư trăn trở lo toan hay bao lần nâng chén trà cùng người tri âm tri kỷ dưới đêm trăng vành vạnh sáng, có qua bao mùa lá xanh rồi lá vàng rơi rụng mới thấm thía và xúc động thật sự để thốt lên lời cảm ơn Đời ! Cảm ơn Đời đã đưa tôi qua nhiều thử thách, đã dìu tôi, an ủi tôi qua gần hết những hờn giận ngu si và luôn có mặt cho tôi đến tận tuổi thu này. Mầu nhiệm vô cùng.

Và bây giờ, lá cây trong vườn ngày theo ngày ngả sang màu vàng, buổi chiều đến sớm hơn để hiên trúc xôn xao trong gió thổi thúc từng vết chân chim mau bay về tổ, quét lá rơi là chuyện mỗi ngày...vẫn vậy thôi! Năm nào cũng thế...nhưng tất cả những công việc, những băng khuâng, cảm nhận bây giờ lại trở nên an nhiên, tự tại hơn xưa, có một chút lao xao theo không khí lành lạnh từng chiều, nhưng hình như tôi đã hiểu ra, hay ít nhất cũng cảm được cái quy luật vô thường của đất trời.

Với tôi, với tuổi này, được gì ư? Được gì thì chắc chắn cũng đã được rồi, còn chuyện mát mát, đối diện với niềm đau, nỗi khổ, với những bài học lở khóc lở cười thì chắc chắn vẫn còn, còn dài dài, còn hoài...sức khỏe ở giai đoạn này đã bắt đầu tuột dốc, đôi khi làm tâm hồn trở nên dễ bị tổn thương hơn bao giờ hết vì thấm thía làm sao cái câu: „lực bất tòng tâm!“ . Nhưng phải công tâm mà nói: tôi không phải ngày ngày lao đi lao về chốn trần ai, cơm ăn áo mặc, trách nhiệm nuôi nấng, tài chính với con cái cũng vui bớt đi. Nghề nghiệp cũng đi đến một bước ngoặt lớn. Và nhất là tôi có nhiều thì giờ cho riêng tôi, thực hiện được những gì yêu thích mà ngày xưa vì bốn phận áo cơm mà mình phải để sang một bên. Tôi thật sự thương thức những sinh hoạt hằng ngày của mình.

Tuổi vào thu đã dạy cho tôi ý thức được những nỗi thương tổn của thân và tâm trong cuộc đời nên tôi sống bớt ích kỷ, rộng lòng hơn trước những vụng về của người khác, có khả năng bao dung và tha thứ nhiều hơn vì Đời dạy cho tôi hiểu nhiều hơn....chắc ai cũng vậy thôi: có những chuyện nhìn lại thời trẻ thấy to tát kinh khủng...nhưng bây giờ lại thấy chúng chẳng là gì, hoặc giả chấp nhận những gì đến với mình một cách nhẹ nhàng dễ dãi hơn nhiều.

Tuổi vào thu cho tôi nhận biết: đừng bao giờ đòi hỏi một cái gì luôn thiệt là tròn đầy! Trăng bao nhiêu tuổi rồi mà bao giờ trăng cũng luôn vẫn tròn rồi khuyết ?

Tuổi vào thu làm cho những trải nghiệm ngày càng dày lên, những ưu tư, trăn trở cũng theo đó dày lên...và khi được ngồi thật yên thì những „hiểu ra“ sẽ làm mình ngỡ ngàng, rung rung đến rơi nước mắt...là lúc được đối diện với chính mình, nói với mình bằng những từ ngữ không lời...con người của tuổi thu lúc đó chỉ ngồi thật im, chìm vào sắc vàng của lá thu mê đắm, mùa thu thật sự thông dong thanh thản bước vào cuộc đời mỗi người...tiếng lá rơi đâu đây xào xạc cùng cơn gió nhẹ hiu hiu.

Vậy đó, thu bây giờ là vậy! thu năm sau hay ngàn năm sau cũng thế...thân người dù cho có vàng úa như là mùa thu, nhưng chắc chắn sự vụng dại, bé thơ trong mỗi người mùa nào cũng có cũng còn...cho nên mỗi người cứ như một chiếc lá vàng bay lượn trong gió, đặt mình nhẹ nhàng bên cội cây, ngủ một giấc dài của mùa đôngnhưng đời người không dễ phôi phai.

Hiên Trúc – Thu 2018

Bông Lục Bình

www.vietnamvanhien.org

